

Dracs / "Somnis Tricentenaris"

Un relat de: [Ferran Planell](#)

La boira permanent surava enlairant-se tan sols uns metres a ran de terra. Les mil·lenàries pedres de la catedral dels dracs es difuminaven entre tenebres. Al bell mig de la immensa nau sense sostre, sota un cel a atapeït d'estels, emergia el tron de marbre del gran Drac. Un respatller de tres metres d'alçada franquejat per dos braços, un a cada costat, delimitava el seient de dimensions més grans mai imaginat. El llanguíssim banc que circumdava tot el perímetre interior de la vasta nau era a vessar de dracs de variats colors, formes i grossària. La cridòria, duta per l'excitació d'aquelles grans trobades, feia ressonar milers de llengües alhora. Els dracs podien parlar i entendre'n qualsevol i els divertia barrejar-les quan es reunien.

De sobte es feu el més absolut silenci. Una majestuosa silueta de llarg coll, amples ales i recaragolada cua, va retallar el cel estelat. Amb un precís i ràpid moviment aterrà damunt del tron. Alçà el seu gran cap i mirant amunt va deixar anar una gegantina bola de foc. Llavors tots els dracs que l'envoltaven feren el mateix en senyal de salutació. Per un moment el foc s'alçà per damunt de les parets sense sostre, fent resplendir fins el racó més obscur de la catedral dels dracs.

Un drac de volum per sota de la mitjana i color verd oliva s'apropà al tron. Dirigí una mirada al gran Drac i aquest va esbufegar una fumarada en senyal d'assentiment. El petit drac feu ressonar la seva veu:

— Heu estat cridats al consell, perquè avui és la data assenyalada per dirimir el cas dels catalans. Quan aquell a qui diuen Sant i de nom Jordi, va gosar matar al pare de l'avui el nostre gran Drac, aquest mateix consell va decidir fer caure una maledicció de tres-cents anys a sobre d'aquells que el veneren. Vàrem deixar que l'eternitat del temps els sorprengués, però avui, 11 de setembre de 2014, s'ha acomplert el termini. És potestat d'aquest consell donar-la per finalitzada, o bé prorrogar-la. Dirimiu!

La cridòria tornà a anorrear el silenci i els dracs van començar a moure's per tot el perímetre intercanviant les seves posicions. La tradició obligava a que tots haguessin parlat entre tots abans d'emetre el seu vot. Finalment quedaren asseguts cadascú al seu lloc i el silenci s'imposà de nou.

— Malauradament, gran Drac, hi ha hagut empat en les votacions —pronuncià solemnement el drac verd oliva.

Esbufegant, el gran Drac s'alçà i va fer retronar la seva veu:

—Siguin, doncs, ells mateixos qui decideixin. El futur dels catalans és a les seves mans.